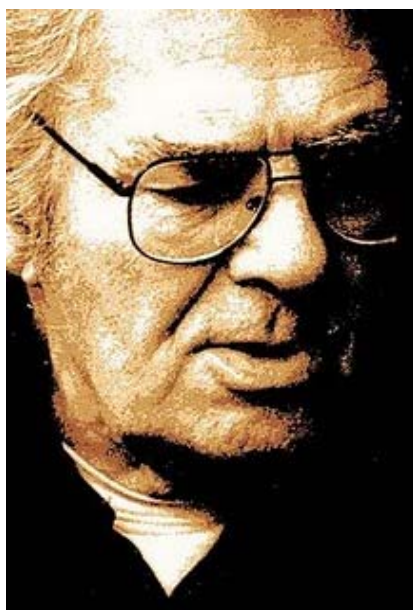

احمد شاملو:

قناری گفت...

به هوشنگ گلشیری^۱

قناری گفت: - کره‌ی ما
کره‌ی قفس‌ها با میله‌های زرین و چین‌دان چینی.

ماهی سرخ سر سفره‌ی هفت‌سین‌اش به محیطی تعبیر کرد
که هر بهار
متولد می‌شود.

کرکس گفت: - سیاره‌ی من
سیاره‌ی بی‌همتایی که در آن
مرگ
مأده می‌آفریند.

کوسه گفت: - زمین سفره‌ی برکت‌خیز اقیانوس‌ها.

انسان سخنی نگفت
تنها او بود که جامه به تن داشت
و آستینش از اشک پر بود.

احمد شاملو - از دفتر شعر "در آستانه"

توضیح ۱: شعر "قناری گفت" را شاملو در سال ۱۳۷۳ سرود. به روایت همسرش آیدا، پنج سال بعد هوشنگ گلشیری و همسرش فرزانه طاهری با دوستان اعضای هیات تحریریه‌ی "کارنامه" به دیدار شاملو رفته بودند. زمانی شعر "قناری گفت" خوانده شد، گلشیری مبهوت مانده بود. شاملو هم بالای شعر نوشت: به هوشنگ گلشیری.

تهیه و تنظیم از سایت ریشه‌ها
www.nadersani.net